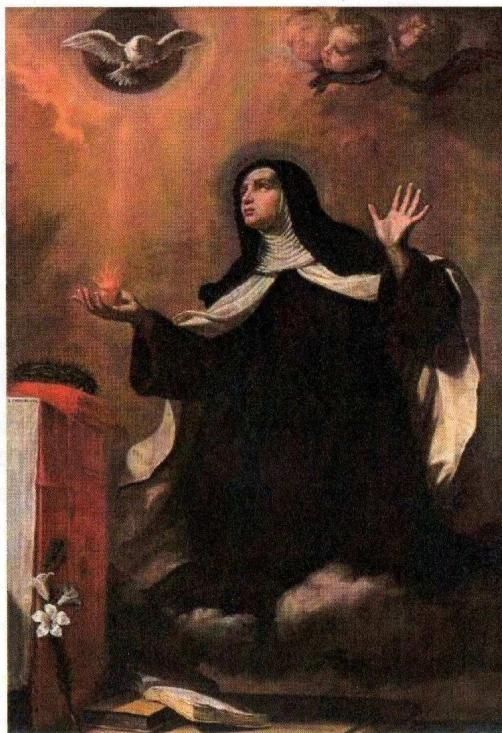

Překážky Duchu Svatému v nás

Sv. Marie Magdalena de' Pazzi

Ještě jednou se (světice) zastavila a počala v modlitbě prosit: „Ach, Věčné Slovo, řekni mi, prosím, které a jaké jsou překážky, jež působí, že podněcující a tak obohacující Duch Svatý nevykoná v duši celé své dílo? Vždyť je přece tak sladký a hořký! Ach, řekni mi, proč jen tak málo lidí zná jeho milé vábení? Ó Slovo, nyní, kdy je čas štědrosti, tvé milosti a lásky, řekni mi to, je-li to tvá vůle.“

Odpověď Slova: Jsou různé překážky, má drahá nevěsto, protože jsou různé stavy tvorů a také různá bytí tvorů. Jednou takovou překážkou, jež oddaluje ode mne, je zloba, jež těm, kteří jsou ode mne daleko, naplňuje jejich srdce tak, že můj Duch v nich nemůže spočinout. Jiní zase narážejí na překážku vlastní vůle. Další mají nejen překážku vlastní vůle, nýbrž též vlastního vidění a rozumění, takže mi chtějí sloužit svým způsobem. Chtějí mého Ducha, ale tak, jak se to líbí jim, a tak ho nedokáží přijmout. Druzí zase, kteří jsou mi dosti blízko, narážejí na jinou překážku, jež se mi neméně protiví. Je to ona kletá vlažnost, v níž se jim zdá, že slouží mně, a nepozorují, že zatím slouží sobě. A když se jim zdá, že mi začali sloužit, tehdy jsou v nejnebezpečnějším stavu, protože mi slouží s uznáváním sama sebe a myslí, že mi slouží, jak si zasloužím, aby mi bylo

slouženo. Avšak není tomu tak, protože chci, aby mi bylo slouženo bez sebelásky, s čistým úmyslem a pokorou. A tato pokora musí být taková, aby ponořila duši až do středu země, protože můj Duch je jako blesk, jenž sestoupí z nebes a nezastaví se až ve středu země. Tak i Duch Svatý nespočine než v duši, již nalezne ve středu její nicoty. U vysokých a prostředních se nezastavuje, nýbrž přechází kolem.“

Znovu žádala: „Ale, ach, milostné Slovo, ráda bych věděla, co dělat proti těmto překážkám, protože co by mi bylo platné, že jsem je poznala, kdybych též neznala lék proti nim?“

Odpověď: „Má nejmilejší nevěsto! Proti první překážce, to je proti zlobě, je třeba prostě postavit dobrý úmysl. Protože však tento dobrý úmysl nemůžeš vstípit do zlých srdcí, skryj jej celý v sobě a nebudeš více cítit nesnesitelná muka. Budou to pro tebe muka pouze rozplameňující, nikterak však zdrcující, protože to budou muka bez vášně. Kdyby byla s vášní, trýznila by tě. A když mi potom obětuješ tato muka a spojíš je s mými mukami, promění se ve vánek, jenž rozhání mraky. Touto svou snahou a mukami z ní nepřekonáš zlobu v srdcích mých tvorů. Proti vlastní vůli vezmi vůli mrtvou, nechť ani mne samého jinak než tak, jak je to mou vůlí. A tuto svou mrtvou vůli obětuj ve spojení s mou odevzdaností, kterou jsem projevil v modlitbě k Otci v Olivetské zahradě. V této odevzdanosti uschne býlí v srdcích tvorů zasazených v zahradě Svaté Církve. Proti vlastnímu rozumu, jež je zkázou ctností, a proti snaze sloužit mi podle vlastního způsobu vezmi: nic nechťit, ničemu nerozumět a nic nevědět. A obětuj mi to ve spojení s onou žádostí, kterou jsem já hořel, aby byl oslaven Otec, a uvidíš, že potom změknu srdce mých tvorů, jež jsou takto obměkčena a pohnuta, stanou se schopnými přijmout mého Ducha. O vlažnosti, jež s tak špatným úsudkem dává vidět duši, že slouží mně, zatímco slouží jen sobě, ti pravím, má drahá dcero, že v témž okamžiku, v němž si duše myslí, že slouží mně, mi sloužit přestává. Postav proto proti prokleté vlažnosti žár lásky a obětuj ji ve spojení s onou samou láskou, již jsem se já sám vydal. A tato láska znovu obětovaná bude ohněm, jenž sestoupí do jejich srdcí a vypálí tuto vlažnost.“

Převzato z Na hlubinu 6/1929.
Zdroj: časopis Te Deum 2/10

Hledám ochotné muže, kteří by spolu se mnou Bohu sloužili u oltáře ministrantskou službou. <i>farář</i>
--

79. CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU

(Čtvrté přikázání Boží)

238. Co Bůh poroučí čtvrtým přikázáním?

Čtvrtým přikázáním Bůh poroučí, aby děti své rodiče ctily milovaly a poslouchaly.

239. Co říká Písmo svaté o dětech nedobrych?

O dětech nedobrych Písmo svaté říká: „Zlořečen, kdo nectí otce svého nebo matku.“ (Dt. 27, 16)

Povinnosti dětí k rodičům. - Dobré dítě prokazuje svou úctu rodičům tím, že je pozdravuje a prosí, děkuje jim a blahopřeje k jmeninám, k narozeninám, k svátkům, a mluví o nich uctivě. Rodičům náleží úcta, i když snad někdy chybují. Svou lásku ukazuje dobré dítě rodičům tím, že je nermoutí a nehněvá, pomáhá jim v práci a nedostatku, v nemoci a ve stáří, odvádí jim povinné dávky s radostnou vděčností a pamatuje na ně i po smrti modlitbou a mší svatou. „Synu, zastaň se ve stáří otce svého a nezarmuť ho po celý život jeho. Zeslábně-li na rozum, měj slitování a nepohrdej jím. A nezapomínej na bolest matky své!“ (Sir. 3,14-15; 7, 29)

Svou poslušnost ukazuje dobře vychované dítě tím, že poslouchá rodiče na první rozkaz s jasnou tváří a bez odmluv. Tak byl poddán Pán Ježíš jako chlapec v Nazaretu své matce a svému pěstounu. Otcí nebeskému byl poslušný až na smrt kříže. Poslušnost - první ctnost! Děti dospělé a již samostatné jsou povinny dbát alespoň rad, napomenutí a výstrah rodičů. Ctít je a milovat jsou povinny až do smrti. Zvláště mají věrně splnit jejich poslední vůli. Dobrým dětem slíbil Bůh svou ochranu a požehnání.

Proti rodičům se prohřešuje ten, kdo se za ně nemodlí a v potřebách jim nepomáhá, kdo jejich rozkazů, napomenutí a výstrah nedbá, kdo se na ně hněvá, hrubě se k nim chová, o nich zle mluví a za ně se stydí.

Požehnání rodičů. - Když žehná otec nebo matka dětem zplna srdce, je to účinná modlitba o Boží požehnání. Proto se říká: „Požehnání rodičů ve vodě neutone, v ohni neshoří; Modlitba matčina z mořského dna pozvedá.“ A Písmo svaté říká: „Požehnání otcovo utvrzuje domy synů, ale kletba matčina z kořene vyvrací základy.“ (Sir. 3, 11)

*

Není přítelíčka nad tatíčka. Na slunci teplo, při matce blaho. Když zemře tatíček, odejde chlebiček, když zemře maminka, odejde láska. Miluj své rodiče, měj je rád, dřív než se naděješ, u hrobu jejich budeš stát. Pamatuj na ně zvláště v den jejich jmenin, narozenin, na Štědrý večer. Věnuj jim nejen blahopřání s dárkem, ale také duchovní kytici: Modlitby, mše svaté se svatým přijímáním, osobní oběti a dobré skutky.

80. POSLOUCHEJ STÁTNÍ ÚŘADY

240. Co napsal svatý apoštol Petr o státních úřadech?

O státních úřadech napsal svatý apoštol Petr: „Poddáni buďte pro Boha každému lidskému zřízení. (1. Petr 2, 14)

241. Kdy nesmíme poslouchat rodiče nebo představené?

Rodiče nebo představené nesmíme poslouchat, když nařizují nebo dovolují něco proti Božímu zákonu. „Poslouchat sluší se více Boha než lidí.“ (Skut. 5, 25)

Státní úřady. - Bůh, neviditelný Pán světa a celého vesmíru, vládne všem lidem. Viditelně nechává vládnout místo sebe jiné. V rodině se dává zastupovat otcem a matkou. Ve státě se nechává zastupovat vládou a státními úřady. Proto napsal svatý apoštol Petr. „Poddáni buďte pro Boha každému lidskému zřízení.“ A svatý apoštol Pavel píše o představitelích státní moci: „Každý ať je poddán nadřízeným vrchnostem, neboť není vrchnosti, leda od Boha; a ty, které jsou, od Boha jsou zřízeny. Proto kdo se vzpírá vrchnosti, zřízení Božímu se vzpírá... Dávejte tedy všem, čím jste povinni: Komu daň, tomu daň; komu clo, tomu clo; komu úctu, tomu úctu; komu čest, tomu čest.“ (Řím. 13, 1-7)

Církev nepředepisuje určité zřízení neboli státní formu. „Národy mají volnost ustanovit si takovou státní formu, jaká nejlépe odpovídá jejich osobitým vlastnostem, jejich zděděným zvyklostem a časovým potřebám.“ (Lev XIII. v okružním listě Diuturnum z 29. června 1881)

Povinnosti ke státu. - Občané jsou povinni svému státu platit daně, konat vojenskou povinnost a volit dobré poslance. „Dávejte co je císařovo císaři a co je Božího Bohu“, řekl sám Pán Ježíš. (Luk. 20, 25) Hřeší tedy, kdo státu odprá spravedlivé dávky a povinné služby.

Zákonnému prezidentu a jeho vládě jsme povinni zachovávat úctu, věrnost a poslušnost ve věcech státních. „Boha se bojte, krále ctěte.“ (1. Petr. 2, 17) Představitel státu je chráněn i zákonem světským. Věrnost ukládá, abychom byli vládě ve věcech státních oddáni, abychom plnili služební sliby a úřední povinnosti. Hříchem proti věrnosti je zrada, vzpoura a zpronevěra. Za představitele státu se Církev slavnostně modlí na Velký pátek a často v církevních hodinkách. Vyzýval k tomu již svatý apoštol Pavel: „Předem tedy (tě) napomínám, aby se konaly prosby a modlitby, prosebné a děkovné za všechny lidi, za krále i za všechny vrchnosti, abychom vedli ve vši zbožnosti a počestnosti život tichý a pokojný.“ (1. Tim. 2, 1-2) (O povinnostech k Církvi a k církevním představeným je v článcích o Církvi a o církevních příkázáních.)

*

„Neměl bys žádné moci nade mnou, kdyby ti to nebylo dáno shůry“, řekl Pán Ježíš Pilátovi. (Jan 19, 11) Tedy podle slov samého Pána Ježíše mají představení svou moc od Boha. Podle toho musíme také o nich smýšlet k nim se chovat a podle toho jednat. Správní katoličtí křesťané proto vždy byli, jsou a budou nejlepší oporou státu.

81. MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

242. Kdo je náš bližní?

Náš bližní je každý člověk, přítel i nepřítel.

243. Kterými slovy Pán Ježíš zvlášť vybízí k lásce k bližnímu?

Pán Ježíš vybízí k lásce k bližnímu zvlášť těmito slovy: „Přikázání nové vám dávám, abyste se navzájem milovali jako já jsem miloval vás.“ (Jan 13, 34)

Láska k bližnímu. - Bůh nemusel přikazovat, aby člověk miloval sám sebe, poněvadž každý má sebe rád. Přikazuje však lásku k bližnímu, tuto schopnost lásky dosti často postrádá. Lásku k bližnímu přikázal Bůh již ve Starém zákoně. V Novém zákoně se stává přikázání lásky novým přikázáním v tom smyslu, že vzorem této lásky je nám samotný Pán Ježíš, který za nás obětoval i svůj život. Kromě toho máme pamatovat na to, že všichni lidé jsme jako jedna velká rodina, neboť máme jednoho praotce Adama a jednu pramáti Evu, takže jsme mezi sebou jako bratři a sestry. Za nás všechny zemřel Pán Ježíš na kříži a všechny nás povolal k věčné spáse.

Láska k národu a souvěrcům. - Jsme povinni milovat všechny lidi bez rozdílu rasy a národnosti. Smíme však a také máme více milovat ty, kteří jsou nám bližší rodem nebo vírou, dobrodiním nebo přátelstvím. Rodem jsou nám bližší zvlášť rodiče a sourozenci, příbuzní a členové vlastního národa. O lásce k těm, kteří jsou s námi stejné víry píše svatý apoštol Pavel: „Prokazujme dobro všem, především souvěrcům.“ (Gal. 6, 10) Věřící to také plnili a bratrsky si pomáhali. „Hleďte, jak se milují“, říkali o nich pohané. Kdo miluje svůj národ, hlásí se k němu, zůstává mu věrný, váží si mateřské řeči, otcovské země a národních památek. Snaží se poznat dějiny svého národa, hájí jeho práva, přispívá na jeho potřeby a modlí se za něho. Hledí národu prospět poctivou prací v povolání. Bylo by hříchem vlastní národ zradit, tupit a poškozovat. Hříchem je však také zášť, utiskování, výsměch a pohrdání vůči národu druhému. Sám vtělený Syn Boží, Ježíš Kristus, nám dal nejkrásnější příklad lásky k vlasti.

Zdvořilost ke všem. - Láska k bližnímu se má projevovat také zdvořilým jednáním, ústně i písemně. Zdvořilý neuráží a není na obtíž, uctivě oslovuje a pozdravuje, prosí a děkuje, ochotně poslouží, omluví se, když pochybí. Je způsobilý, šetrný a srdečně přívětivý. Je soucitný k lidem starým, tělesnou vadou postiženým a jinak ubohým. „Před šedivou hlavou povstaň a cti osobu starcovu.“ napomíná Písmo svaté. (Lv. 19, 32) O dobrém chování snaží se poučit na příkladech druhých a z knih o společenském chování. „Vaše laskavost budiž známá všem lidem!“ (Filip. 4, 5) „V bratrské lásce se milujte navzájem, v uctivosti předcházejte jeden druhého!“ (Řím. 12, 10)

*

Zamysli se nad tím, jak se chováš zvlášť k těm nejbližším ze všech bližních: Ke svým rodičům a sourozencům. Ať jsi kdekoliv a jednáš s kýmkoliv, vždy pamatuj na slova Pána Ježíše: „Čiňte všechno, co chcete, aby vám lidé činili, také vy jim!“ (Mat. 7, 12)

82. MILOSRDNÉ SKUTKY

244. Kterými skutky zvlášť prokazujeme lásku bližnímu?

Bližnímu prokazujeme lásku zvlášť milosrdnými skutky.

245. Jak cení Pán Ježíš naše milosrdné skutky?

Naše milosrdné skutky cení Pán Ježíš tak, jako bychom je vykonali jemu samému. „Vpravdě pravím vám: Co jste učinili jednomu z nejmenších těchto mých bratří, mně jste to učinili.“ (Mat. 25, 40)

Skutky tělesného a duchovního milosrdenství. V Písmu svatém se nám doporučují zvlášť tyto skutky tělesného milosrdenství: Nasycovat hladové, napájet žíznivé, do domu přijímat pocestné, odívat chudé, navštěvovat nemocné, osvobozovat zajaté, pohřbívat mrtvé. A skutky duchovního milosrdenství: Napomínat hřešící, učit nevědomé, dobře radit pochybujícím, těšit zarmoucené, trpělivě snášet křivdy, ochotně odpouštět ubližujícím, modlit se za živé i za mrtvé.

Účelněji a snáze je možné konat milosrdné skutky v dobročinném sdružení, jako je například sdružení katolické Charity neboli milosrdné lásky k bližnímu.

K tomu praví svatý Augustin: „Nemáme si přát, aby byli bídní proto, abychom mohli konat skutky milosrdné. Dáváš chléb hladovému - lépe by však bylo, kdyby nikdo nehladověl a ty nikomu nedával. Odíváš chudého - kéž by všichni byli oděni a nebylo toho nedostatku. Toto všechno jsou povinnosti, když jich je třeba. Přičti se však, aby nebylo bídných. Přestanou skutky milosrdné, ale nepřestane láska.“

Tato slova svatého Augustina ukazují, že máme pracovat na takovém uspořádání lidské společnosti a takovém společenském řádu, který odstraňuje příčiny lidské bíd a dává možnost lidsky důstojného života všem lidem.

Co říká Písmo svaté o milosrdných skutcích? - Pán Ježíš řekl: „Vpravdě pravím vám: Co jste učinili jednomu z nejmenších těchto mých bratří, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40) „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“ (Mat. 5, 7) „Kdokoli podá pítí jednomu z těchto nejmenších číši studené vody pro to, že je (můj) učedník, vpravdě pravím vám, nepřijde o svou odplatu.“ (Mat. 10, 42) „Učiňte si přátelé z klamného mamonu, aby vás, až dokonáte, přijali do věčných příbytků.“ (Luk. 16, 9)

Tobiáš napomínal svého syna: „Jak jen budeš moci, buď milosrdný. Budeš-li mít i mnoho, dávej mnoho; budeš-li mít málo, hled' i z mála rád udělovati ... Vysvobozuje almužna od všelikého hříchu ... a nedopouští, aby duše přišla do temnot.“ (Tob. 4, 8; 9, 11)

*

Vykonej denně alespoň jeden skutek duchovního nebo tělesného milosrdenství. Čiň tak v milosti posvěcující a nashromáždíš si největší poklady - skutky záslužné pro nebe a vyšší stupeň věčné radosti. Bude tě to blažit již také na zemi, neboť „blaženější jest dávati nežli bráti.“ (Skut. 20, 35)

83. MILUJTE NEPŘÁTELE SVÉ

246. Co řekl Pán Ježíš o lásce k nepřítelům?

O lásce k nepřítelům Pán Ježíš řekl: „Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí a modlete se za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají, abyste byli dětmi svého nebeského Otce, jenž velí svému slunci vycházeti na dobré i na zlé a déšť sesílat na spravedlivé i nespravedlivé.“ (Mat. 5, 44-45)

247. Proč je nám Pán Ježíš vzorem lásky k nepřítelům?

Pán Ježíš je nám vzorem lásky k nepřítelům, protože svým nepřítelům se nemstil, ale odpouštěl jim a dobře činil.

Nemsti se! - Právo trestat křivdu má jenom Bůh a k tomu oprávněný úřad. „Mně náleží pomsta, já to jednou oplatím“, říká Hospodin. (Dt. 32, 35) A Pán Ježíš řekl: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko, zub za zub! Já však pravím vám, abyste zlu neodpírali zlem.“ (Mat. 5, 38) „Nikomu neoplacejte zlým za zlé!“ (Řím. 12, 17) Lépe je křivdu trpět, než křivdu činit.

Odpusť a smiř se! - K odpouštění nás vybízí Pán Ježíš napomenutím o obětním daru: „Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, zanechej svůj dar před oltářem, odejdi a napřed se smiř se svým bratrem! Potom teprve přijď a obětuj svůj dar!“ (Mat. 5, 23-24) K odpouštění nás vybízí také příběhem o nemilosrdném služebníkovi (Mat. 18, 23-35) a prosbou Otčenáše „odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům“. Svatý apoštol Pavel napomíná: „Odpouštějte si vzájemně, má-li kdo žalobu proti jinému, jakož i Pán odpustil vám.“ (Kol. 3, 13) „Slunce nezapadej nad hněvem vašim!“ (Efes. 4, 26) Když jsi snad sám někoho urazil, zjednej si odpouštění.

Čiň dobře i nepříteli! - „Láska k bližnímu nečiní zlé.“ (Řím. 13, 10) Říká se: „Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem!“ „Lačni-li nepřítel tvůj, dej mu jisti; a žízní-li, dej mu píti... nenech se přemoci zlem, ale přemáhěj zlo dobrem.“ (Řím. 12, 20-21)

*

„Blahoslaveni pokojní, neboť oni budou sloužit synové Boží.“ (Mat. 5, 9), Pokoj v rodině, se sousedy, v obci, ve státě a mezi všemi národy je podmínkou krásného soužití, síly, Božího požehnání a věčného pokoje. Ve svaté jednotě - síla Boží. Sjednoceni stojíme, rozdělení padáme. Katolíci se nesoudí s druhými, jen když je to nevyhnutelně nutné. „Žijte v pokoji a Bůh pokoje a lásky bude s vámi!“ (2. Kor. 13, 11)

Minulá měsíční sbírka vynesla: v Hustopečích 11 780 Kč, ve Špičkách 3808 Kč, v Černotíně 3450 Kč a v Běloušíně 3266 Kč. Na Japonsko se vybralo 5764 Kč a na děti a mládež 7430 Kč. Pán Bůh zaplat'.

Charita prosí, abyste na Květnou neděli přinesli pokladničky s postními almužnami.

POŘAD BOHOSLUŽEB 10. 4. – 17. 4. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 10. 4.	5. NEDĚLE V DOBĚ POSTNÍ	Hustopeče	8:00	za r Hrachovcovu, Martochovu, Volkovu a DO
		Černotín	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za rod Agátu a Josefa Šibíkovy a Stanislava Perutku
Pondělí 11. 4.		Hustopeče	18:00	za Miroslava a Marii Filípkovy, jejich rod a sour
Středa 13. 4.	zpověď	Špičky	18:00	za + Ludmilu Šumšalovou, mžl, vnuka, rodiče 2 str a DO
Čtvrtek 14. 4.	zpověď	Černotín	18:00	za + Marii Lívovou, mžl, r 2 str a DO
Pátek 15. 4.	zpověď	Hustopeče	18:00	za rod Štaffovy, Gronesovy a vnuka Jaromíra
Sobota 16. 4.		Černotín	18:00	za farníky
Neděle 17. 4.	KVĚTNÁ NEDĚLE	Hustopeče	8:00	za rod Frydrychovy, Novákovy, snachu a manžele Kosinovy a DO
		Špičky	9:30	za Františka Palackého, mžku a DO
		Bělotín	11:00	za Vladimíra Michálka, rod 2 str a DO

Velikonoční svatá zpověď:

ve Špičkách ve středu v 17:20 (podle zájmu i po mši)
v Černotíně ve čtvrtek v 17:20 (podle zájmu i po mši)
v Hustopečích v pátek od 15 hodin (podle zájmu i po mši)

V Bělotíně ve všední den mše svaté nebývají, neboť se kostel opravuje.

Dne 30. 4. 2011 budou mít v Hustopečích církevní sňatek pan Tomáš Pečiva ze Slušovic a slečna Jana Hubová z Hustopeč.

Telefon na faru: **581 626 040**